

Najvyšší súd v trestnej veci proti A. P. pre zločin krádeže, vyhovel zmätočnej sťažnosti verejného žalobcu, rozsudok odvolacieho súdu na základe § 33, odst. 1 por. nov. zrušil z dôvodu zmätočnosti podľa § 385, č. 2 tr. p. vo výroku o započítaní predbežnej väzby a obžalovanému A. P. započítal predbežnú väzbu od 8. mája 1935 do 13. augusta 1935 v plnom rozsahu, väzbu od 13. augusta 1935 do 6. decembra 1935 výmerou 3 (troch) mesiacov.

Z d ô v o d o v:

Proti rozsudku odvolacieho súdu podal a previedol včas verejný žalobca zmätočnú sťažnosť z dôvodu zmätočnosti podľa § 385, č. 2 tr. p. preto, že obžalovanému bola predbežná väzba zarátaná odo dňa zatknutia až do vynesenia druhostupňového rozsudku v plnom rozsahu. Generálna prokuratúra zmätočnú sťažnosť zadržala.

Po vynesení prvostupňového rozsudku zo dňa 13. augusta 1935, ktorý bol obžalovanému vyhlásený 22. augusta 1935, podal obžalovaný odvolanie do výšky trestu prehlásiac, že trest 7 mesiacov žalára je jeho vine zcela neprimeraný, vysoký a preto žiada za sníženie tohoto trestu, zvlášte keď trestné činy úplne doznal. Uložený trest obžalovaný nenastúpil. V dôsledku toho ponechal prvý súd usnesením zo dňa 24. augusta 1935 obžalovaného v predbežnej väzbe až do pravoplatného ukončenia veci.

Z prehlásenia obžalovaného, že trest 7 mesiacov, teda len o 1 mesiac najnižšiu výmeru trestu presahujúci trest, je úplne neprimeraný a vysoký, a z toho, že uvádza tiež poľahčujúcu okolnosť, treba mať za to, že sa obžalovaný domáhal svojím prehlásením podstatného zmiernenia svojho trestu, teda i použitia § 92 tr. z.

Mýlil sa preto odvolací súd, keď predpokladal, že obžalovaný sa uspokojil s druhom uloženého mu trestu, a niet podkladu k záveru, že trest nastúpil, keď sám takéto prehlásenie neučinil a bol v skutočnosti naďalej ponechaný v predbežnej väzbe. Neboly tu tedy splnené podmienky § 506, odst. 2 tr. p., v dôsledku čoho bolo treba zarátať väzbu vytrpenú obžalovaným po vynesení prvého rozsudku podľa ustanovenia § 505 tr. p. len pomerne k ľarche uloženého mu rozsudkom trestu.

Čís. 5662.

Mylné použitie alebo nepoužitie postupu podľa § 22 por. nov. není důvodom zmätočnosti.

Ideální souběh zločinu loupeže kvalifikované podle § 349, odst. 1, čís. 2 tr. zák. se zločinem neb přečinem těžkého poškození na těle podle § 301 tr. zák. je vyloučen.

(Rozh. ze dne 8. července 1936, Zm IV 298/36.)

Nejvyšší soud, přezkoumaj trestní věc proti J. S., obžalovanému pro zločin loupeže, zmätoční stížnost obžalovaného J. S., uplatněnou co do viny a z důvodu, že nebyl nařízen postup po-

dle § 22 por. nov., odmítl; vyhověl však zmateční stížnosti téhož obžalovaného, uplatněné z důvodů zmatečnosti podle § 385, č. 1 b) tr. ř., rozsudek porotního soudu z tohoto důvodu zmatečnosti zrušil ve výroku, jímž byl čin obžalovaného kvalifikován též za přečin těžkého poškození na těle podle §§ 301, 302 tr. z., a tuto kvalifikaci pominul.

Z d ů v o d ů:

Obžalovaný J. S. napadá ve své zmateční stížnosti výrok rozsudku soudu první stolice o vině námitkou, že porotní soud byl povinen postupovati ve smyslu § 22 por. nov., ježto vina stěžovatelova podle jeho názoru nebyla prokázána, ba naopak výpověďmi poškozené a svědka J. J. vyšlo prý na jevo, že jiná osoba spáchala čin, pro který byla na stěžovatele vznesena obžaloba. Výrok porotců o skutkových okolnostech je prý proto mylný.

Jak je v § 22, odst. 2 por. nov. výslovně ustanoveno, může soud učiniti rozhodnutí ve smyslu tohoto § jen z moci úřední a jen do vyhlášení rozsudku. Strany nejsou oprávněny je navrhnout. Proto když soud postupu ve smyslu cit. § nepoužil, není to důvodem zmatečnosti a také § 29 por. nov., taxativně stanovící důvody zmatečnosti proti rozsudkům porotních soudů, v žádném svém ustanovení mylné použití či nepoužití onoho postupu neprohlásil za důvod zmatečnosti.

Naproti tomu nelze odepřít úspěchu zmateční stížnosti obžalovaného, pokud se v ní uplatňuje důvod zmatečnosti podle § 385, čís. 1 b) tr. ř. výtkou, že neprávem byl čin obžalovaného kvalifikován též za přečin těžkého ublížení na těle podle §§ 301, 302 tr. z.

Kladnou odpověď na skutkové otázky zjistili porotci, že obžalovaný J. S. v U. v noci na 13. října 1935 vnikl do bytu poškozené, že ji uchopil za krk, rdousil a do krve tloukl po tváři, až jí způsobil četná zranění, jež se hojila více než 8, ale méně než 20 dní, a že jí, použiv takto násilí, odňal asi 300 Kč a různé šatstvo, prádlo a deštník. V činu tom shledal soud první stolice jednak zločin loupeže podle § 349, odst. 1, čís. 2 tr. z., jednak i přečin těžkého ublížení na těle podle §§ 301, 302 tr. z.

Zločin loupeže podle § 349, odst. 1, č. 2 tr. z. je deliktem složeným. Dvě skutkové podstaty všeobecné povahy, totiž skutková podstata zločinu loupeže a skutková podstata přečinu (či zločinu) těžkého poškození na těle jsou tu spojeny v jednu speciálnější skutkovou podstatu, při čemž uskutečnění skutkové podstaty těžkého ublížení na těle přistupuje jako kvalifikační složka ke skutkové podstatě zločinu loupeže. Zákon už stanovením přísnějšího trestu na zločin loupeže, doprovázený touto kvalifikační složkou, než jaký stanoví na loupež takto nekvalifikovanou, přihlédl k tomu, že tu jsou sloučeny skutkové podstaty dvou trestných činů. Nelze proto ve zjištěném jednání obžalovaného shledati jednak zločin loupeže, kvalifikovaný ve smyslu speciálnější normy § 349, odst. 1, čís. 2 tr. z., jednak i přečin těžkého ublížení na těle. Onou první kvalifikací je tento přečin už zcela konsumován a nelze tu proto použít ani jiných předpisů o souběhu trestných činů. Když přes to napadený rozsudek zjištěný čin kvalifikoval jak uvedeno, zavinil vytýkaný zmatek.